

ring af den fortolkning, der ligger i Kommissionen.

Så vil jeg ikke ind i juridiske spidsfindigheder om domme. Det har jeg jurister til. Men jeg kan sige til hr. Thulesen Dahl om den juridiske vurdering af den dom, som hr. Thulesen Dahl henviser til, og som er den, jeg også har nævnt i min henvendelse til Kommissionen, at hvis det var sådan, at den juridiske rådgivning, jeg har fået, ikke hidtil havde sagt, at man ikke mente, jeg havde adgangen, så ville det have været gennemført, og så ville beskatningen på det område, vi taler om her, allerede ske den dag i dag, i hvert fald så lang tid jeg var skatteminister.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ministeren mente, at regeringen skulle have ros. Jeg vil sige, at det, regeringen har opnået i Ministerrådet, havde en uhyre høj pris og efter min mening en for høj pris, fordi man dér accepterede princippet om, at parlamentsmedlemmerne skulle have en euroløn, en fælles lønsats på tværs af nationaliteterne, og dermed gav køb på det punkt, og det var en alt for dyr indrømmelse til Parlamentet. Men lad den diskussion ligge. Den tilhører fortiden.

Nu siger ministeren så, at han gerne vil være med til, at vi i fællesskab lægger hovederne i blød.

Jamen det var jo det, som jeg opfordrede hr. Jacob Buksti og den socialdemokratiske ordfører, hr. Frode Sørensen, til: at vi skulle tage det her tilbage i udvalget og så i fællesskab lægge hovederne i blød for at finde en løsning.

Det siger ministeren så at Socialdemokratiet i virkeligheden gerne vil være med til, og det var faktisk det, jeg foreslog at vi skulle gøre. For jeg går da ud fra, at vi er enige om, at det ikke kan være rigtigt, at den her sag bare skal slutte med, at Parlamentet har afvist alle indgreb, og så stemmer Folketinget det forslag ned, der ligger her, og så kan det vare 5 år, før der sker noget igen.

Det går jeg ud fra at vi alle sammen er enige om, og derfor vil jeg godt spørge ministeren: Når han siger, at vi alle sammen skal sætte os ned og lægge hovederne i blød – og det er jeg fuldstændig enig i er det, vi skal gøre – hvad er det så for en konkret fremgangsmåde, regeringen har i tankerne? For hvis det ikke er, at vi går tilbage til udvalget og dér finder en løsning,

hvad er det så for en plan regeringen har? Det synes jeg man godt kunne løfte sløret for.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

SF støtter det her beslutningsforslag, fordi det er, hvad man kan kalde den næstbedste løsning, og dér har vi den opfattelse, at når en bedre løsning ikke kan realiseres, skal den ikke stå i vejen for den næstbedste løsning.

Derfor vil jeg godt spørge ministeren, om regeringen ikke, hvis det nu viser sig, at man slet ikke kan komme nogen vegne med en fælles løsning eller noget i den retning, så vil se på en national løsning, hvor vi altså ordner det i Danmark. For vi siger: Hvis vi ikke kan få de andre lande med til noget, som er fornuftigt, kan vi da finde ud af noget i Danmark. Og i den forbindelse forstod jeg også, at ministeren ikke hæftede sig så meget ved dommen og de andre juridiske ting dér, altså at det ikke var det, der var ministerens argumentation.

Og da ministeren nu efterlyste nogle andre, der ville sige noget pænt om regeringens holdning til de her ting, vil jeg da godt sige, at vi synes altså, regeringen har gjort det rigtige med hensyn til at markere nogle synspunkter. Men der er bare det ved det, at hvis det så ikke kan lade sig gøre at trænge igennem, må man ligesom falde tilbage på en anden position, nemlig en mulig løsning og ikke nødvendigvis på grundlag af det her beslutningsforslag, som i dag bliver forkastet, men ved, at regeringen kommer med noget andet i næste samling, som altså kan gøre, at folk synes, det her er nogenlunde rimeligt og retfærdigt, for det er det jo ikke i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil i hvert fald gerne takke skatteministeren for nogle af de svar, han gav, og jeg vil sige til skatteministeren, at jeg tror, der er sket noget historisk i dag, for jeg tror faktisk, det er første gang, i hvert fald skatteyderne føler, at skatteministeren lader en tvivl komme nogle skatteydere til gode og ikke skattevæsenet. For skatteministeren må vel indrømme, at der er tvivl i henhold til det domsgrundlag, som skatteministeren henviser til.

Men i den juridiske rådgivning, som skatteministeren åbenbart har fået, og som skatteministeren henviser til, må skatteministeren jo også have fået et råd om, at der klart og tydeligt